អ្វីទាល់តែសោះដល់កូនចៅរបស់យើង... មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ធ្វើឲ្យពួកក្រោយនេះក្លាយទៅជាពួកអវិជ្ជានិងខ្ញុំកញ្ជះគេសុទ្ធសាធ ។ នៅថ្នាក់កំពស់កំពូលរបស់រដ្ឋវិញ «ខេមរយានកម្ម»របស់ពួកគេ បានក្លាយទៅជាការប្រកាន់និងការមាក់ងាយពូជសាសន៍ ។ គឺពួកខ្មែរក្រហមបានហាមឃាត់ពិភពលោកទាំងមូល មិនឲ្យហៅប្រទេសកម្ពុជាថា «Cambodge» ឬ «Cambodia» អ្វីទេ ថ្វីបើខាងសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិនវិញ, ដែលមានឈ្មោះជាចិនថា «ឈុង-គួ», ចិនសុខចិត្តឲ្យគេហៅនៅអ.សប.ថា «Chine» ឬ «China», ឬជាភាសារុស្ស៊ីថា «Kitai» ។ល។

ទោះជានៅក្នុងឆ្នាំ១៩៨១ទៅហើយក្ដី V.O.A. (វិទ្យុសម្លេងសហរដ្ឋអាមេរិក) និង B.B.C. (វិទ្យុសម្លេងចក្រភពអង់គ្លេស)... ក៏មានកាតព្វកិច្ចចៀសវាងហៅប្រទេសខ្មែរថា«Cambodia» នោះដែរ ដោយប្រើពាក្យថា «Kampuchea» ជំនួសវិញ ។ ការជំកើងខ្លួនហួសហេតុដូច្នេះ គឺជាទ្រង់ទ្រាយមួយនៃការប្រកាន់ពូជសាសន៍ ដ៏ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់បំផុត ។ ឧទាហរណ៍នៃសាវតាររបស់អ៊ីត្លែរ ជាការច្បាស់ក្រឡែត ៖ ពួកអ្នកប្រវត្តិវិទ្យាពិតប្រាកដ បានដឹងហើយថា តើការមាក់ងាយពូជសាសន៍រំជើបរំជួលនោះ វាអាចដឹកនាំទៅដល់ទីណាដែរ ។ ការប្រឹងប្រែងបែបនេះបានត្រូវចាប់ផ្ដើមឡើង ចាប់តាំងពីឥឡូវនេះទៅ ស្របគ្នាជាមួយនឹង«ការរំដោះ»នៃប្រទេសជាតិ ៖ គេទទួលស្គាល់ថា ចំណាត់វិធានការណ៍បែបនេះ ក៏ជាទីចូលចិត្តរបស់ពួកអ្នកតស៊ូវៀតណាម (យៀកកុង) ដែលយល់ថាការសាងសង់សង្គមថ្មី វាត្រូវទៅស្របជាមួយគ្នា នឹងការប្រយុទ្ធខាងផ្នែកកងទ័ពនិងខាងផ្នែកនយោបាយ ។ គួរកត់សម្គាល់ដែរថា នៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលដែលរៀបចំឡើងដោយលោកប៉ែន-នុត, ពួកកុម្មុយនិស្ត ឬពួកដែលគេស្គាល់ថាមានឈ្មោះអីចឹង បានក្ដោបក្ដាប់ក្រសួងសំខាន់ៗអស់រលីងទៅហើយ ៖ សេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ, ក្រសួងការពារជាតិ, ពត៌មាននិងឃោសនា, ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងកែទម្រង់ជនបទ»...

សេចក្ដីសន្យាដ៏ល្អៗរបស់ពួកខ្មែរក្រហម ក៏ដូចតែសេចក្ដីសន្យាដ៏អស្ចារ្យៗរបស់ពួកយៀកកុង ទៅកាន់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ពួកគេដូច្នោះដែរ... បន្ទាប់ពីបីបួនឆ្នាំនៃជីវិតពិសោធន៍ទៅ ក៏បានលេចឡើងជាការគួរឲ្យខកចិត្តខ្លាំងណាស់ ។ ជាពិសេសចំពោះពួកខ្មែរក្រហម, ការអនុវត្តន៍នៃជីវិតពិសោធន៍បែបដូចនេះ បានទទួលលទ្ធផលជាទីចុងចប់ទៅ នូវសោកនាដកម្មដ៏ពោរពេញដោយថ្លុកឈាម ដ៏មហាសែនអាម៉ាស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃមនុស្សជាតិ ។ ចំពោះរឿងនេះ អ្វីៗដែលនៅសល់សំរាប់ Jean Lacouture, Jacques Decornoy, នរោត្ដម-សីហនុ, ប៉ែន-នុត និងសំរាប់ជនបរទេសនិងខ្មែរឯទៀតជាច្រើន ដែលចិញ្ចឹមសេចក្ដីសង្ឃឹមទាំងស្រុងថា ប្រទេសកម្ពុជានឹងមាន«អនាគតភ្លឺស្វាង» ដោយសារពួកខ្មែរក្រហម (ដែលមានជួន

មុមម្នាក់នៅក្នុងនោះ ដែលអ្នកផងថ្លែងកោតសរសើរ)... គឺនៅសល់តែការ«ទទួលខ្លួនខុស»តែប៉ុណ្ណោះឯង, ដែលទោះជាយ៉ាងណា ក៏វាមិនអាចជួយសង្គ្រោះស្រុកខ្មែរឲ្យរស់ឡើងវិញបានដែរ, ដោយហេតុថា វិនាសកម្មនៃប្រទេសនេះ វាបានចារដោយព្រហ្មលិខិតរួចស្រេចទៅហើយ តាំងតែពីថ្ងៃ១៨មិនា១៩៧០មកម្ល៉េះ ។

ដើម្បីបញ្ចប់វគ្គនេះ ដែលសរសេរឡើងសំរាប់បំផុស«ព្រឹត្តិការណ៍ធំៗ»ទាក់ទងនឹងខែឧសភា១៩៧០, ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ សូមបង្ហាញដល់មិត្តអ្នកអាន នូវនយោបាយផ្ទាល់ខ្លួន ដែលខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំបានរៀបរៀងអំពីថ្ងៃ២០ឧសភា១៩៧០នៅទីក្រុងប៉េកាំង ។

២០ ឧសភា- គឺជាទិវាមួយដែលមានតម្លៃប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិតប្រាកដ ទោះសំរាប់ចលនាតស៊ូនៅប្រទេសកម្ពុជាក្តី ឬក៏សំរាប់ប្រទេសចិនប្រជាមានិតុក្តី ។

តាំងពីថ្ងៃម្សិលមិញម្ល៉េះ, នៅទីក្រុងប៉េកាំងក៏ដូចនៅទីកន្លែងដទៃទៀតទាំងអស់នៅប្រទេសចិន, ប្រជាពលរដ្ឋចិនទាំងមូលត្រូវបានគេបំផុសបំផុល «ចិត្តគំនិត» ឲ្យមានគោលជំហររឹងប៉ឹង ក្នុងប្រការជួយគាំទ្រប្រជាជាតិខ្មែរ និងឲ្យមានការស្អប់ខ្ពើមចំពោះចក្រពត្តិនិយមនៃសហរដ្ឋអាមេរិក»...

តាំងពីថ្ងៃទី១៦ឧសភាមកម្ល៉េះ (តាំងពីពេលរសៀលរហូតដល់រាត្រីធ្លាក់), ប្រជាពលរដ្ឋទាំងប្រុសទាំងស្រីរាប់រយពាន់នាក់ បានដើរចម្រុះខ្នលខ្នាញ់នៅតាមដងវិថីសំខាន់ៗនៃរដ្ឋធានី ។ ពួកគេបានស្រែកអំពាវនាវ អំពីការស្អប់របស់ពួកគេចំពោះ «ចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំង» ហើយនិងការគាំទ្ររបស់ពួកគេចំពោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ដែលទទួលរងគ្រោះដោយ«ការឈ្លានពាន» ។

នៅព្រឹកស្អែកឡើង ថ្ងៃទី២០ឧសភា, មនុស្សប្រមាណជាង១លាននាក់ បានមកហូរហៀរចូលពេញនៅទីកន្លែង «ទៀន-អាន់មេន» ។

មុននឹងចេញបង្ហាញខ្លួន មកទីកន្លែងវេទិកាធំដែលធ្វើពីថ្មចាក់បេតុង ហើយដែលមានកំពស់កំពរយ៉ាងសង្ហារ គ្របសង្កត់មកលើទីកន្លែងដ(ល្បីល្បាញនេះ លោកប្រធានម៉ៅ-សេទុង ដែលអមដោយ«មិត្តរួមអាវុធជិតស្និទ្ធជាងគេបំផុត», លោកសេនាប្រមុខលិន-ពាវ និងលោករដ្ឋមន្ត្រីទី១ជូ-អេនឡាយ, បានទទួលខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំយ៉ាងរាក់ទាក់ជាទីបំផុតអស់ចំនួនកន្លះម៉ោង ។ សំដីសំដៅទាំងប៉ុន្មាន ដែលលោកបាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំ... ជាការជាក់ច្បាស់ណាស់ គឺនិយាយឡើងសំរាប់លើកទឹកចិត្តខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ ដែលកំពុងតែធ្លាក់ស្រុតចុះយ៉ាងខ្លាំង ឲ្យមានជំនឿឡើងវិញ ទៅលើវាសនាអនាគតនៃមាតុប្រទេសរបស់ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ ។

ទាក់ទងនឹងកាស៊ីណូនៅទីក្រុងភ្នំពេញ, លោកប្រធានម៉ៅបានថ្លែងមកកាន់ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំដូច្នេះថា ៖ «ប៉ុន្មានថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ពួកលន់-នល់បានធ្វើការវាយ

ប្រហារសម្ដេចយ៉ាងខ្លាំងក្លា... ព្រមទាំងបន្ទះបង្អាប់សម្ដេចអំពីរឿងកាស៊ីណូ ។ តាមយោបល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំ, ខ្ញុំយល់ឃើញថា សម្ដេចបានធ្វើចំណាត់ការត្រឹមត្រូវ ដោយយកប្រាក់ចំណូល មកទប់ទល់ការចំណាយនៅក្នុងកងទ័ព និងក្នុងកិច្ចការពារជាតិ ។ រឿងអស់ទាំងនេះ វាគ្រាន់បើជាងការពឹងផ្អែកទាំងស្រុងទៅលើជំនួយអាមេរិកាំងផងដែរ ដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ ហើយដែលមានលក្ខណៈចង្រៃឧត្បាតសំរាប់ឯករាជជាតិរបស់ព្រះអង្គ...» ។

(កកន ៖ សម្ដេចសីហនុជឿថា លោកប្រធានម៉ៅ-សេទុងនិយាយពីរឿងយកលុយកាស៊ីណូមកចិញ្ចឹមកងទ័ពនេះ ជាមធ្យោបាយសំរាប់តែលើកទឹកចិត្តទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះសម្ដេចសីហនុខ្លួនឯងក៏យល់ថា ការយកប្រាក់ពីកាស៊ីណូមកចិញ្ចឹមកងទ័ពនេះ ពុំមែនជាចំណាត់ការត្រឹមត្រូវឡើយ...) ។

លោកប្រធានម៉ៅ បើទោះជាមានចំណាស់ទន់ជ្រាយខ្លាំងណាស់ទៅហើយ បើប្រៀបធៀបនឹងទ្រង់ទ្រាយរបស់លោកក្នុងទសវត្ស៦០ នៅតែមានគំនិតភ្លឺស្វាងនិងប្រាជ្ញាវាងវៃ ហើយនៅមានចំណូលចិត្តខាងនិយាយកំប្លែងស្លូត ។

ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំបានថ្លែងអំណរគុណចំពោះជំនួយដ៏សំបើមរបស់លោកប្រធានចំពោះចលនាតស៊ូដ៏ក្មេងខ្ចីរបស់យើង ។ លោកបានឆ្លើយមកខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំវិញថា «ជាពិសេសសូមសម្ដេចកុំអរគុណពួកយើងធ្វើអ្វី ! គឺពួកយើងទេប្រទេសចិនដែលត្រូវអរគុណសម្ដេច, ពីព្រោះអាវុធរបស់យើង ប្រាក់កាសរបស់យើង ដែលផ្ដល់ឲ្យប្រជាពលរដ្ឋតស៊ូនៅប្រទេសកម្ពុជា មិនមានតម្លៃអ្វីសំខាន់ទាល់តែសោះ បើប្រៀបធៀបនឹងពលិកម្មដ៏មហាអស្ចារ្យនៃប្រជាពលរដ្ឋនេះ ដែលស្ថិតនៅជួរមុខនៃខ្សែប្រយុទ្ធតទល់នឹងចក្រពត្តិអាមេរិកាំង ។ គឺពលរដ្ឋខ្មែរ, ពលរដ្ឋវៀតណាម, ពលរដ្ឋលាវដែលបង្ហូរឈាមខ្លួនឯងក្នុងប្រយុទ្ធនេះ... ពុំមែនយើងដែលជាជនជាតិចិននោះទេ ។ ហើយគឺពួកយើងនេះឯង ដែលបានទទួលយកផលចំណេញ ពីជោគជ័យរបស់លោកអ្នក», នេះបានហៅថា ការនិយាយគ្នាដោយស្មោះត្រង់និងសុចរិត !

ចំណែកលោកសេនាប្រមុខលិន-ពាវវិញ, បុរសម្នាក់មាឌតូចល្អិត ស្គមហើយស្លូតសោះកគ្រោះ, កាលពីព្រឹកថ្ងៃនោះ, ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំបានក្រឡេកមើលទៅឃើញគាត់ទំនងដូចជាជនស្រវឹងម្នាក់, ហើយដែលម្ដងម្កាល បានបង្អាក់លោកប្រធានម៉ៅ ដើម្បីស្រែកឆ្កាដៃឆ្កាជើងជេរសហរដ្ឋអាមេរិក ព្រមទាំងបានផ្ដល់ដល់ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ នូវសេចក្ដីធានាអះអាងទាំងស្រុង ដែលគ្មានរង្គោះរង្គើ នៃការគាំទ្ររបស់ប្រទេសចិន និងក្រុមយោធារបស់លោក «រហូតទៅដល់ជោគជ័យជាទីបញ្ចប់» ។ លោកបានបញ្ជាក់ប្រាប់ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំថា លោកនឹងមិនយកថ្លៃថ្នូរអ្វីឡើយ ពីជំនួយច្រើនមុខច្រើនយ៉ាង ដែលផ្ដល់ឲ្យហ្វឹង-គ្រូងរបស់ពួកយើង ហើយដែលចលនា

និងរដ្ឋាភិបាលនេះ មិនត្រូវញញើតញញើមសោះឡើយ នឹងស្នើសុំចំពោះប្រទេសចិន នូវអ្វីៗទាំងអស់ ដែលចលនាតស៊ូរបស់យើងមានសេចក្តីត្រូវការ ។

លោករដ្ឋមន្ត្រីទី១ជូ-អេនឡាយ ដែលជាមនុស្សមានបញ្ញាល្អិតល្អន់ ស្ងាត់ស្ងៀម ហើយមានសេចក្តីគោរពយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះលោកប្រធានម៉ៅ ដែលបើកមាត់និយាយស្ទីសំរាប់តែឆ្លើយចំពោះចំណុចខ្លះៗ ដែលលោកប្រធានបានចោទសួរ និងដើម្បីថ្លែងសរសើរកិច្ចការកសាងជាតិជាទូទៅនៃខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំនៅកម្ពុជា ចន្លោះឆ្នាំ១៩៥៣និង១៩៦៩ ។

លោកជូ-អេនឡាយបានថ្លែងទៅកាន់លោកប្រធានម៉ៅថា គឺជាការមួយគួរឲ្យសោកស្តាយពន់ពេក ដែលកិច្ចការកសាងជាតិទាំងអស់នេះ បានត្រូវបញ្ចប់ដោយកំហុក ដោយសារតែពួកក្រុមរដ្ឋប្រហារនៅភ្នំពេញ, ដោយលោកបានបន្ថែមថា «ដោយបានយល់ស្គាល់ប្រទេសជាច្រើននៅក្នុងតតិយលោក» លោកមានលទ្ធភាព «ធ្វើសេចក្តីបញ្ជាក់ថា នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់សម្តេចសីហនុ ប្រទេសកម្ពុជាបានបោះជំហានជឿនលឿនទៅមុខក្នុងកិច្ចកសាងជាតិ ជាងប្រទេសដទៃទៀតភាគច្រើន ដែលកំពុងធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅរកការរីកចំរើន» ។

មិត្តជូ-អេនឡាយរបស់ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ ក៏បានឆ្លៀតឱកាសពេលនោះ... ហើយគាត់តែងតែឆ្លៀតឱកាសជានិច្ច រហូតដល់សេចក្តីស្លាប់របស់គាត់ ដើម្បីធ្វើមេធាវីការពារឧត្តមគតិខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំដោយសេចក្តីស្មោះស្ម័គ្រ នៅចំពោះមុខប្រជាពលរដ្ឋរបស់គាត់ក្តី នៅចំពោះមុខពួកជនបរទេសក្តី (ជាពិសេសនៅចំពោះមុខពួកអនាគតមិត្តភក្តិអាមេរិកាំងរបស់គាត់)... ឬនៅចំពោះមុខពួកមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមក្តី...។

ពីថ្ងៃនេះតទៅ ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេចបានឡើយ នូវអ្វីៗដែលគាត់បានធ្វើចំពោះខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ ។

បើយើងវិលត្រឡប់មកកិច្ចប្រជុំមេទីងដ៏មហាសំបើម នៅថ្ងៃទី២០ ឧសភា ១៩៧០, នៅទៀន-អាន់មេន, ការបង្ហាញខ្លួនរបស់លោកប្រធានម៉ៅ ជាមួយនឹងខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំនៅខាងស្តាំ ហើយនិងលោកលិន-ពាវនៅខាងឆ្វេង ដោយមានបន្ទាប់មកទៀត នូវវត្តមានរបស់លោកជូ-អេនឡាយ បានធ្វើឲ្យពួកប្រជាពលករចិនប្រមាណជាង១លាននាក់ ទះដៃខ្ទរខ្ទារដូចសម្លេងរន្ទះ ព្រមទាំងបានបញ្ចេញសំរែកហ៊ោកញ្ជៀវអ៊ឹងកងដ៏យូរលង់ ។

គេឃើញវត្តមានក្រុមភ្នាក់ងារទូត ហើយនិងពួកអ្នកតំណាងសារពត៌មានបរទេស (ពួកក្រោយនេះមានចំនួនតិចតួចណាស់) នៅទីកន្លែងវេទិកាធំនោះ ។

បន្ទាប់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់លោកប្រធានម៉ៅ, ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំក៏បានទទួលកិត្តិយសដ៏ពិសេសពិសាល គ្មានពីរសំរាប់ជនបរទេស, គឺត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យថ្លែ

ងសង្កថាពីលើមហាវេទិកានោះផងដែរ ។

ដើម្បីបញ្ចប់វគ្គនេះ ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំសូមសេចក្តីអនុញ្ញាតធ្វើការផ្សព្វាយទាំងស្រុង នូវអត្ថបទដ៏មហាសំខាន់ចំពោះមុខប្រវត្តិសាស្ត្រ នៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់លោកប្រធានម៉ៅ-សេទុង នៅថ្ងៃទី២០ឧសភាឆ្នាំ១៩៧០ (ជាអត្ថបទដ៏មហាសំខាន់, ខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ ពីព្រោះថា ផ្ទុយពីអំនួតក្នុងក្តាំងរបស់លោកនិចសុន កាលពីថ្ងៃទី១ឧសភា១៩៧០, សេចក្តីប្រកាសរបស់លោកម៉ៅ-សេទុងនៃថ្ងៃទី២០ឧសភា១៩៧០ គឺជាចំណុចផ្តើមដំបូង ដែលឈានទៅរកជោគជ័យដ៏មហាអស្ចារ្យនៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិន ទៅលើសហរដ្ឋអាមេរិកនិងទៅលើសហភាពសូវៀត, នៅប្រទេសកម្ពុជា, ដោយការកាន់កាប់ក្តោបក្តាប់អំណាចពីសំណាក់ពួកខ្មែរក្រហមនៅក្នុងប្រទេសនៃខ្ញុំព្រះករុណាខ្ញុំ នៅថ្ងៃទី១៧មេសា១៩៧៥) ៖

ពលរដ្ឋទាំងឡាយនៃពិភពលោក, ចូររួបរួមគ្នាឡើង ដើម្បីកំទេចពួកឈ្លានពានអាមេរិកាំង និងខ្ញុំកញ្ជះរបស់វា !

ម៉ៅ-សេទុង

(២០ ឧសភា ១៩៧០)

នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ, វាមានសន្ទុះកាន់តែខ្ពស់ឡើងក្នុងកំពស់កំពរនៃពិភពលោកតែម្តង បែការប្រយុទ្ធតស៊ូប្រឆាំងនឹងចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំងនិងពួកក្រុមបរិវារ ដែលចេះតែបង្កើតសង្គ្រាមឈ្លានពានគ្មានឈប់ឈរ, ម្ល៉េះហើយក្រុមប្រជាពលករក៏តែងតែប្រើវិធីនៃសង្គ្រាមបដិវត្តន៍ ដើម្បីយកជ័យជំនះទៅលើពួកឈ្លានពាន ។ គ្រោះថ្នាក់នៃការផ្ទុះសង្គ្រាមពិភពលោកថ្មីមួយទៀត នៅតែមានជានិច្ច ហើយពលរដ្ឋនៅពិភពលោកទាំងមូល ត្រូវតែរៀបចំខ្លួនឲ្យហើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងពេលសព្វថ្ងៃនេះ, នៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ទំនោរដ៏សំខាន់ជាងគេបំផុត, គឺបដិវត្តន៍ ។

ពួកឈ្លានពានអាមេរិកាំង ដោយមិនអាចដណ្តើមយកជោគជ័យបាន នៅក្នុងសង្គ្រាមវៀតណាមនិងលាវ ក៏បានរៀបចំបង្កើតឲ្យមានរដ្ឋប្រហារប្រតិកិរិយានៃពួកក្រុមបនលន់នល់-សិរិមតៈ, ដោយបានបញ្ជូនកងទ័ពខ្លួន ដោយឥតអៀនខ្មាស់ទៅប្រទេសកម្ពុជា ហើយក៏បានចាប់ផ្តើមទម្លាក់គ្រាប់បែកឡើងវិញទៅលើវៀតណាមខាងជើង... ដែលជាហេតុបណ្តាលឲ្យមានការតស៊ូដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយនៃពលរដ្ឋទាំងបីនៅឥណ្ឌូចិន ។ ខ្ញុំសូមគាំទ្រយ៉ាងកក់ក្តៅ នូវគោលគំនិតយស៊ូរបសម្តេចនរោត្តម-សីហនុ, ប្រមុខរដ្ឋនៃប្រទេសកម្ពុជា, ប្រឆាំងនឹងចក្រពត្តិនិយមនិងពួកខ្ញុំកញ្ជះរបស់វា ។ ខ្ញុំសូមគាំទ្រយ៉ាងកក់ក្តៅនូវសេចក្តីថ្លែងប្រកាសរួមនៃប្រជាពលរដ្ឋឥណ្ឌូចិន ។ ខ្ញុំសូមគាំទ្រការបង្កើតរដ្ឋាភិបាលរួបរួមជាតិកម្ពុជា ដែលស្ថិតនៅ

ក្រោមការដឹកនាំនៃរណសិរ្សរួបរួមជាតិកម្ពុជា ។ ដោយរឹតចំណងឯកភាពនេះឲ្យរឹងប៉ឹង, ដោយជួយឧនត្ថម្ភគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយដោយបន្តសង្គ្រាមតស៊ូប្រជាប្រិយមួយឲ្យបានយូរអង្វែង ប្រជាពលរដ្ឋឥណ្ឌូចិនទាំងបីនឹងអាចគ្របសង្កត់ទៅលើសេចក្តីទុកលំបាកគ្រប់យ៉ាងព្រមទាំងអាចកញ្ឆក់តណ្តើមយកជោជ័យបានទាំងស្រុង ។

ចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំង នៅពេលដែលពួកគេធ្វើការពិឃាតរង្គាលនៅឯបរទេស, ពួកគេក៏បានសម្លាប់ពួកស្បែកសនិងពួកស្បែកខ្មៅ នៅក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួនឯងផងដែរ ។ អំពើហឹង្សារបស់និចសុន ក៏បានព្រួសឲ្យចេញអណ្តាតភ្លើងសន្ធោសន្ធៅក្តៅគគុកនៃចលនាបដិវត្តន៍ប្រជាពលករនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ដោយមានវីរភាពក្នុងការតស៊ូប្រយុទ្ធ ប្រជាពលរដ្ឋអាមេរិកាំងនឹងក្លាយទៅជាអ្នកឈ្នះ រីឯការគ្របសង្កត់នៃលទ្ធិហ្វាស៊ីស្សនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ក៏នឹងបានទទួលបរាជ័យយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ នេះជាជំនឿដ៏មុតមាំរបស់ខ្ញុំ ។

រដ្ឋការនិចសុនកំពុងតែត្រូវវាយប្រហារដោយសេចក្តីលំបាកច្រើនមុខច្រើនយ៉ាង ទោះនៅក្នុងផ្ទៃក្នុងក្តី ទោះមកពីខាងក្រៅក្តី ៖ រដ្ឋការនេះកំពុងមានអនាធិបតេយ្យវក់វី ហើយមិនសូវមានចំណងមិត្តភក្តិជាមួយនិងពិភពខាងក្រៅនោះទេ ។ ចលនាប្រជាពលករដែលធ្វើការប្រឆាំងនឹងការឈ្លានពានអាមេរិកាំងនៅប្រទេសកម្ពុជា កំពុងតែរាលដាលពាសពេញពិភពលោកទាំងមូល ។ មិនបានដប់ថ្ងៃផង បន្ទាប់ពីចេញរូបរាងឡើង, រាជរដ្ឋាភិបាលរួបរួមជាតិកម្ពុជា បានត្រូវប្រទេសដទៃទៀតចំនួនក្បែរម្ភៃទៅហើយ ធ្វើការទទួលស្គាល់ ។ សង្គ្រាមតស៊ូនៃពលរដ្ឋវៀតណាម លាវ និងកម្ពុជា តទល់នឹងការឈ្លានពានអាមេរិកាំង ហើយនិងដើម្បីជាអាយុជីវិតរបស់ជាតិ កំពុងតែស្គាល់សភាពការណ៍ប្រសើរឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ការតស៊ូប្រយុទ្ធនៃយោធាបដិវត្តន៍នៃពលរដ្ឋនៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍, ការប្រយុទ្ធនៃពលរដ្ឋនៅកូរ៉េ, ជប៉ុន ហើយនិងប្រទេសអាស៊ីដទៃទៀត តទល់នឹងការរស់នៅឡើងវិញនៃយោធានិយមអាមេរិកាំង ដែលប្រព្រឹត្តឡើងដោយក្រុមប្រតិកិរិយាអាមេរិកាំង, ជប៉ុន, ការតស៊ូនៃពលរដ្ឋប៉ាឡេស្ទីន ហើយនិងប្រជាពលរដ្ឋអារ៉ាប់ដទៃទៀត តទល់នឹងពួកឈ្លានពានអាមេរិកាំង-អ៊ីស្រាអែល, ការតស៊ូប្រយុទ្ធនៃពលរដ្ឋអាស៊ីម អាហ្វ្រិក និងអាមេរិកឡាទីន (ខាងត្បូង) ដើម្បីធ្វើការរំដោះប្រជាជាតិ ព្រមទាំងការតស៊ូបដិវត្តន៍នៃពលរដ្ឋនៅអាមេរិកខាងជើង នៅអឺរ៉ុប និងអុសសេអានី (ប្រជាជននៃកោះសមុទ្រ ៖ អូស្ត្រាលី, នូសេឡិន, ហាវ៉ៃ ។ល។ កំពុងតែមានការរីកធំឡើងយ៉ាងខ្លាំងក្លា ។ ប្រជាពលរដ្ឋចិនគាំទ្រយ៉ាងរឹងប៉ឹង ពលរដ្ឋឥណ្ឌូចិនទាំងបីនិងពលរដ្ឋដទៃទៀតនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល នៅក្នុងការប្រយុទ្ធតស៊ូបដិវត្តន៍រៀងៗខ្លួន តទល់នឹងចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំង ហើយពួកខ្ញុំកញ្ជះរបស់វា ។

ចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំងមានលក្ខណៈដូចជាយក្ស, ក៏ប៉ុន្តែតាមការពិត វាគ្រាន់តែជាខ្លាក្រដាស់តែប៉ុណ្ណោះ, ហើយវាកំពុងតែរើបំរះប្រទ្រុះប្រទ្រះយ៉ាងគួរឲ្យអស់សង្ឃឹម ។ គិតឲ្យបានវែងឆ្ងាយទៅ តើមាននរណាខ្លាចនរណាទៀតក្នុងពេលសព្វថ្ងៃនេះ ? គឺមិនមែនពលរដ្ឋវៀតណាម, លាវ, កម្ពុជា, ប៉ាឡេស្ទីន, ពលរដ្ឋនៃប្រទេសអារ៉ាប់ទាំងឡាយ និងពលរដ្ឋនៅទីកន្លែងផ្សេងៗទៀតក្នុងពិភពលោកនោះទេ ដែលត្រូវភ័យខ្លាចនឹងចក្រពត្តិអាមេរិកាំង, គឺចក្រពត្តិអាមេរិកាំងទៅវិញទេ ដែលត្រូវភ័យខ្លាចនឹងពលរដ្ឋនៃពិភពលោក ។ ឲ្យតែមានការរំជើបរំជួលអ្វីតែបន្តិចបន្តួច, ចក្រពត្តិនេះតែងតែមានការភ័យញ័រញាក់ស្លន់ស្លោ ។ មានព្រឹត្តិការណ៍ច្រើនណាស់ដែលជាភស្តុតាងបង្ហាញថា គោលជំហរត្រឹមត្រូវតែងត្រូវបានទទួលសេចក្តីគាំទ្រទូលំទូលាយ, ចំណែកឯគោលជំហរអយុត្តិធម៌វិញ ពុំសូវបានទទួលការគាំទ្រសោះឡើយ ។ ប្រទេសទន់ខ្សោយមួយអាចយកជ័យជំនះ ទៅលើប្រទេសខ្លាំងមួយបាន ហើយប្រទេសមួយតូច អាចមានលទ្ធភាពឈ្នះប្រទេសមួយធំ ។ ពលរដ្ឋនៃប្រទេសមួយដ៏តូច នឹងអាចយកជ័យជំនះយ៉ាងពិតប្រាកដ ទៅលើការឈ្លានពាននៃប្រទេសមួយដ៏ធំ, ប្រសិនបើពួកគេហ៊ានងើបឡើងប្រយុទ្ធតស៊ូ កាន់អាវុធនៅដៃ ហើយទទួលកាន់កាប់វាសនានៃប្រទេសរបស់ខ្លួនឯង ។ នេះហើយគឺជាច្បាប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។

ពលរដ្ឋពិភពលោក, ចូររួបរួមគ្នាឡើង ដើម្បីកំចាត់ពួកឈ្លានពានអាមេរិកាំងនិងខ្ញុំកញ្ជះរបស់វា !

❑